

Με αναφορές στον πόλεμο στην Ουκρανία και ευχές για ειρήνη η Πατριαρχική Απόδειξη για το Άγιο Πάσχα

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Η Εκκλησία του Χριστού, εκ της φύσεώς της, λειτουργεί ως παράγων ειρήνης αναφέρει, μεταξύ άλλων, στην Πατριαρχική Απόδειξη για το Άγιο Πάσχα 2022 ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, δεόμενος προς τον Αναστάντα Κύριο όπως ο πόλεμος στην Ουκρανία καταπαύσει και επικρατήσει η ειρήνη.

Αναφερόμενος στο νόημα της Αναστάσεως για τους Ορθοδόξους χριστιανούς, ο Παναγιώτατος επισημαίνει “Ο έορτασμός του Πάσχα δέν εἶναι διά τούς Ὅρθοδόξους μία προσωρινή απόδρασις ἀπό τήν ἐγκόσμιον πραγματικότητα καί τάς ἀντιφάσεις της, ἀλλά διατράνωσις τῆς ἀκλονήτου πίστεως, ὅτι ὁ πατήσας θανάτῳ

τόν θάνατον Λυτρωτής τοῦ ἀδαμιαίου γένους εἶναι ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας, ὁ αἰὶ «μεθ’ ἡμῶν» καί «ὑπέρ ὑμῶν» Θεός τῆς ἀγάπης. Πάσχα εἶναι ἡ βιωματική βεβαιότης, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἐλευθεροποιός Ἀλήθεια, τό θεμέλιον, ὁ ὑπαρκτικός ἄξων καί ὀρίζων τῆς ζωῆς μας. «Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. ιε', 5)".

Στη συνέχεια δεν παραλείπει να αναφερθεί στα πολυποίκιλα προβλήματα που επιφέρουν στην κοινωνία η βία του πολέμου και η αδικία. “«Τό φαιδρόν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα» καί τό «Χριστός Ἀνέστη» συνηχοῦν σήμερον μέ τήν κλαγγήν τῶν ὅπλων, τήν κραυγήν ἀγωνίας τῶν ἀθώων θυμάτων τῆς πολεμικῆς βίας καί τῶν προσφύγων, μεταξύ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται πολυάριθμα ἀθῶα παιδιά. Διε-πιστώσαμεν ἰδίους ὅμμασι τά προβλήματα κατά τήν πρόσφατον ἐπίσκεψίν μας εἰς τήν Πολωνίαν, ὅπου κατέφυγεν ὁ κύριος ὄγκος τῶν προσφύγων ἐξ Οὐκρανίας. Συμπάσχομεν μέ τόν εὐσεβῆ καί γενναῖον Οὐκρανικόν λαόν, ὁ ὁποῖος αἶρει βαρύν σταυρόν, προσευχόμεθα καί ἀγωνιζόμεθα διὰ τήν εἰρήνην καί τήν δικαιοσύνην δι’ ὅσους τάς στεροῦνται. Εἶναι ἀδιανόητον δι’ ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς νά σιωπῶμεν ἐνώπιον τῆς καταρρακώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας”.

Αναλυτικά η Πατριαρχική Απόδειξη για το Πάσχα 2022:

Διατρέξαντες τόν δόλιχον τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί βιώσαντες ἐν κατανύξει τά σεπτά Πάθη τοῦ Κυρίου, ἔμπλεοι νῦν τοῦ αἰδίου φωτός τῆς λαμπροφόρου Αὐτοῦ Ἐγέρσεως, ὑμνοῦμεν καί δοξολογοῦμεν τό ὑπερουράνιον ὄνομα Αὐτοῦ, ἀναβοῶντες τό κοσμοχαρμόσουν «Χριστός Ἀνέστη!».

Ἀνάστασις εἶναι ὁ πυρὴν τῆς πίστεως, τῆς εὐσεβείας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλπίδος τῶν Ὁρθοδόξων. Ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν θεανθρωπίνην μυστηριακὴν καὶ λατρευτικὴν, πνευματικὴν, ἠθικὴν καὶ ποιμαντικὴν ἔκφρασιν τῆς καὶ εἰς τὴν καλὴν μαρτυρίαν περὶ τῆς ἐλθούσης ἐν Χριστῷ χάριτος καὶ τῆς προσδοκωμένης «κοινῆς ἀναστάσεως», ἐνσαρκώνει καὶ ἀντανεκλᾷ τὴν συντριβὴν τοῦ κράτους τοῦ θανάτου διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς «δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου». Ἀνάστασιν μαρτυροῦν οἱ Ἅγιοι καὶ οἱ Μάρτυρες τῆς πίστεως, τό δόγμα, τό ἥθος, ἡ κανονικὴ δομὴ καὶ λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἱεροὶ ναοί, τὰ μοναστήρια καὶ τὰ σεπτὰ προσκυνήματά μας, ὁ ἔνθεος ζῆλος τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἡ ἀπροϋπόθετος ἀφιέρωσις τοῦ ἔχειν καὶ τοῦ εἶναι τῶν μοναχῶν εἰς τὸν Χριστόν, τό ὀρθόδοξον φρόνημα τῶν πιστῶν καὶ ἡ ἐσχατολογικὴ ὁρμὴ συνόλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τρόπου τοῦ βίου.

Ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα δέν εἶναι διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους μία προσωρινὴ ἀπόδρασις ἀπὸ τὴν ἐγκόσμιον πραγματικότητα καὶ τὰς ἀντιφάσεις τῆς, ἀλλὰ διατράνωσις τῆς ἀκλονήτου πίστεως, ὅτι ὁ πατήσας θανάτῳ τὸν θάνατον Λυτρωτὴς τοῦ ἀδαμιαίου γένους εἶναι ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας, ὁ ἀεὶ «μεθ' ἡμῶν» καὶ «ὑπὲρ ὑμῶν» Θεὸς τῆς ἀγάπης. Πάσχα εἶναι ἡ βιωματικὴ βεβαιότης, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐλευθεροποιὸς Ἀλήθεια, τό θεμέλιον, ὁ ὑπαρκτικὸς ἄξων καὶ ὀρίζων τῆς ζωῆς μας. «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. ιε', 5). Οὐδεμία περίστασις, «θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λοιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα» (Ρωμ. η', 35) δύναται νὰ χωρίσῃ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Αὕτῃ ἡ ἀκλόνητος πεποίθησις ἐμπνέει καὶ ἐνισχύει τὴν δημιουργικότητά μας καὶ τὴν βούλησιν νὰ καθιστάμεθα ἐν τῷ κόσμῳ «Θεοῦ συνεργοί» (Α' Κορ. γ' 9). Ἐγγυᾶται, ὅτι ἀπέναντι εἰς ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια καὶ ἀδιέξοδα, ἐκεῖ ὅπου κατ' ἄνθρωπον δέν διαφαίνεται λύσις, ὑπάρχει ἐλπίς καὶ προοπτικὴ. «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ', 13). Ἐν Χριστῷ ἀναστάντι γνωρίζομεν ὅτι τό κακόν, ὑπὸ ὅλας τοῦ τὰς μορφάς, δέν ἔχει τὸν τελευταῖον λόγον εἰς τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Πεπληρωμένοι εὐγνωμοσύνης καὶ χαρᾶς διὰ τὴν ἀποδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου τῆς δόξης τιμὴν καὶ ὑψίστην ἀξίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, θλιβόμεθα ἐνώπιον τῆς πολυκεφάλου βίας, τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας καὶ τῆς καταπατήσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων εἰς τὴν ἐποχὴν μας. «Τό φαιδρόν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα» καὶ τό «Χριστὸς Ἀνέστη» συνηχοῦν σήμερον μέ τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων, τὴν κραυγὴν ἀγωνίας τῶν ἀθῶων θυμάτων τῆς πολεμικῆς βίας καὶ τῶν προσφύγων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται πολυάριθμα ἀθῶα παιδιά. Διεπιστώσαμεν ἰδίους ὅμμασι τὰ προβλήματα κατὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψίν μας εἰς τὴν Πολωνίαν, ὅπου κατέφυγεν ὁ κύριος ὄγκος τῶν προσφύγων ἐξ Οὐκρανίας.

Συμπάσχομεν μέ τόν εὐσεβῆ καί γενναῖον Οὐκρανικόν λαόν, ὁ ὁποῖος αἶρει βαρύν σταυρόν, προσευχόμεθα καί ἀγωνιζόμεθα διὰ τήν εἰρήνην καί τήν δικαιοσύνην δι' ὅσους τάς στεροῦνται. Εἶναι ἀδιανόητον δι' ἡμᾶς τούς Χριστιανούς νά σιωπῶμεν ἐνώπιον τῆς καταρρακώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Ὁμοῦ μετά τῶν θυμάτων τῶν ἐνόπλων συγκρούσεων, ὁ «μεγάλος ἡττημένος» τῶν πολέμων εἶναι ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ὁποία εἰς τήν μακράν ἱστορίαν της δέν κατώρθωσε νά καταργήσῃ τόν πόλεμον. Ὁ πόλεμος ὅχι μόνον δέν λύει προβλήματα, ἀλλά δημιουργεῖ νέα καί πολυπλοκώτερα. Σπείρει διχασμόν καί μῖσος, μεγεθύνει τό χάσμα μεταξύ τῶν λαῶν. Ἡμεῖς πιστεύομεν στερρῶς, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης δύναται νά ζήσῃ χωρίς πολέμους καί βίαν.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς φύσεώς της, λειτουργεῖ ὡς παράγων εἰρήνης. Ὅχι μόνον δέεται ὑπέρ τῆς «ἄνωθεν εἰρήνης» καί τῆς «εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου», ἀλλά τονίζει τήν σημασίαν τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας διὰ τήν ἐδραίωσίν της. Ἴδιον τοῦ χριστιανοῦ εἶναι πρωτίστως «τό εἰρηνοποιεῖν». Ὁ Χριστός μακαρίζει τούς εἰρηνοποιούς, ὁ ἀγών τῶν ὁποίων εἶναι ἀπτή παρουσία τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καί εἰκονίζει τήν εἰρήνην τήν «πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν» (Φιλιπ. δ', 7), ἐν τῇ «καινῇ κτίσει», ἐν τῇ εὐλογημένῃ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς προσφυῶς τονίζεται εἰς τό κείμενον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς». Τό κοινωνικό ἥθος της Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, «τιμᾷ τούς μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν τή ζωή τους γιά τήν εἰρήνην, ὡς μάρτυρες τῆς δύναμης τῆς ἀγάπης, τοῦ κάλλους τῆς δημιουργίας στήν ἀρχική καί τελική της μορφή, καί τῆς ἰδεώδους ἀνθρωπίνης συμπεριφορᾶς, ὅπως τήν ὑπέδειξε ὁ Χριστός κατά τή διάρκεια τῆς ἐπίγειας διακονίας Του» (§ 44).

Τό Πάσχα εἶναι πανήγυρις ἐλευθερίας, χαρᾶς καί εἰρήνης. Ἀνυμνοῦντες εὐσεβοφρόνως τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καί βιοῦντες ἐν αὐτῇ καί τήν ἰδικήν μας συνανάστασιν, προσκυνοῦντες δέ ἐν πίστει τό μέγα μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, καί μετέχοντες τῆς «κοινῆς τῶν ὅλων πανηγύρεως», ἀπευθύνομεν ἐκ τῆς αἰεί σταυροαναστασίμου πανσέπτου καθέδρας τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρός πάντας ὑμᾶς, τιμιώτατοι ἀδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα, ἐγκάρδιον πασχάλιον χαιρετισμόν, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς τήν χάριν καί τό ἔλεος τοῦ νεκρώσαντος τόν Ἄδην καί χαρισαμένου ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωήν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ παντός.

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βκβ´

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν.